

ÎMBRĂȚIȘAREA SFINTEI CRUCI

Cu ce cuvinte se pot descrie emoțiile pe care le trăiește o mamă când își strânge la piept copilul? Sau momentul atât de firesc, dar plin de tandrețe, când un mire își îmbrățișează mireasa? Gesturile lor sunt atât de naturale și pline de iubire, atât de des întâlnite, însă de fiecare dată inima noastră se înduioșează văzându-le, simțind dragostea ce există între persoanele care se iubesc. Chipul lor exprimă toată iubirea pe care ai sădit-o în inimile noastre, Creatorul nostru și izvorul iubirii. Așa a fost atunci când Te-ai dus spre cruce: ca un Mire spre mireasa Sa, ca o mamă spre copilul ei. *Scumpul meu Mântuitor Te-am văzut mergând spre Cruce așa cum noi alergăm să-l îmbrățișăm pe cel pe care-l așteptăm cu dor de mult timp!* Sentimentele care se zbat în inima mea meditănd acest duios și dureros moment dau glas certitudinii că nimeni, niciodată, nu va avea o iubirea mai mare față de noi. Tu, Domnul meu, nu ai îmbrățișat un lemn, un

instrument de tortură, un semn al rușinii, ci voința Tatălui prin care au fost ispășite păcatele noastre. Tu, în această clipă, mă înveți cum să-mi port crucea obligațiilor mele zilnice astfel încât să împlinesc și eu voia Tatălui și să beneficiaz de toate roadele suferințelor Tale! Când meditez această

taină a îmbrățișării crucii, când mă uit la întâlnirea dintre Tine și lemnul sfânt pe care au fost ispășite păcatele mele, îmi dau seama cât de important este să știi cum să apuci crucea, cum să o prinzi cu putere și cum să o porți. Este trist să vezi că oamenii nu-și poartă crucea, ci o târăsc, o trag agale după ei. Aceasta nu înseamnă purtarea crucii. Îmi dau seama că de fiecare dată când am făcut așa nu m-am regăsit printre cei care au răspuns la chemarea Ta: „Cine vrea să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze! ”. Și mai este un gând Domnul meu și Dumnezeu meu care acum se strecoară spre inima mea și îmi trezește remușcări pentru clipele când am fugit de propria cruce. Acum înțeleg că nu este nimeni altcineva care să poată purta crucea în locul meu. Acum văd că în purtarea crucii putem primi sprijin, dar nu putem folosi alți cărauși, înlocuitori. Nu putem fugi de cruce fără ca să fim zdrobiți de ea. Acum văd și că nu trebuie nici măcar să încercăm să luăm noi crucea altora. Da!, trebuie să-i sprijinim, dar nu să le luăm crucea. Trebuie să-i învățăm să o poarte singuri, ca să le fie bine în zilele când nu vom mai fi lângă ei. Învață-ne, Doamne, să nu mai fugim de cruce. Învață-ne să nu râvnim după crucea aparent mai ușoară a celorlalți. Învață-ne să nu fim o cruce pentru cei din jurul nostru. Dar mai presus de toate, învață-ne să prețuim, să cinstim și să ne însemnăm cu Sfânta Ta Cruce. Să ne însușim convingerea Sfântului apostol Pavel: „Căci cuvântul Crucii ... pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1, 18). Prin purtarea Sfintei Crucii Tale, Doamne Iisuse Hristoase, dă-ne forța de a pași mereu pe urmele Tale!

IERTAREA, ANTIBIOTICUL SUFLETULUI

Te-ai gândit să ierți? Acel om, acea întâmplare, acel eveniment, pe tine să te ierți? Dacă înțelegi acel ceva sau cineva, vei vedea și o altă lumină, partea umană. În adâncul fiecărui om există virtuți; una dintre cele mai frumoase fiind iertarea, călătoria spre eliberare. Profundă și bogată, iertarea schimbă în bine orice suflet și orice minte. Prima persoană pe care iertarea o schimbă este chiar persoana care iartă. Iertarea nu se negociază și nu conține cuvântul „dacă”. Schimbări uimitoare apar în viața celor care iartă. A ierta înseamnă a elibera pe celălalt de vină. Iertarea mea nu depinde de comportamentul celuilalt. A ierta nu înseamnă a uita. Nu mai reproșez, nu mai amintesc ce a făcut. Iertarea este un act de maturitate și de echilibru sufletec. Între a ierta și a uita este o diferență de care trebuie să ținem seama pentru a nu ne răni inutil. Evaluez ce s-a petrecut, rana, durerea și văd ce simt. Nu fug, nu bag sub preș gunoiul. Observ și mă detașez. Fac un pas în spate și mă uit ca într-un tablou, ca observator și nu ca judecător. Nu confund rana cu cel care a făcut rana. Nu etichetăm oamenii după greșeli. Ura noastră ne afectează mai mult decât răul în sine sau cel ce ni l-a făcut. Iertarea este o a doua naștere. Schimbând interiorul meu, se schimbă și exteriorul. Ce simt? Înțelegere în planul emoțiilor și nu prin cruste ideologice. Ce mi s-a întâmplat face parte din viața mea și nu este ceva străin. Iau decizia de a ierta și nu mai rămân captiv în lucrul respectiv. Ce-mi lipsește ca să-l pot ierta? Iertarea nu are de a face cu celălalt, ci asumarea unei părți din mine. Autentic, original, împlinit mă face întreg cu tot ce am trăit și simțit. Când iert mă distanțez de ceea ce mi-a făcut celălalt și devin liber. Iertarea are de-a face cu tine însuși în primul rând și apoi cu celălalt. „Te iert când te schimbi” este greșit. Iertarea nu se condiționează. Îmi fac mie un cadou prin iertare. Semnul că ai iertat este că nu-i mai amintești celuilalt că a greșit. Iertarea curată și eficientă poate dura și ani de zile. Neiertarea aduce moarte psihologică și spirituală, iar iertarea aduce înviere. Nu poți schimba trecutul, dar poți schimba viitorul iertând, binecuvântând, dăruind. Valoarea ființei umane crește pe măsură ce iartă și iubește! Fără om, Dumnezeu ar fi iubire, dar pentru că există omul, Dumnezeu este iubire și iertare. Iubirea și iertarea pot schimba orice suflet. Iertarea este un cadou. Dăruiește! Vei simți binecuvântarea, pacea interioară și încrederea în viitor. Dreptate nu înseamnă pedepsirea vinovatului. Dumnezeu milei, al compasiunii, al iubirii este Dumnezeu Cel viu. Un Dumnezeu care nu pedepsește, distruge sau condamnă la moarte, ci care face tot posibilul să ne ajute și să ne vindece, care ne reabilitează și ne reconciliază, recuperându-ne pentru bogăția și desăvârșirea vieții pentru care am fost creați. Cea mai bună și sănătoasă soluție este iertarea. Iubim fiecare om pentru că Dumnezeu îl iubește și îl iartă. Și ne este de ajuns ca să imităm bunătatea și frumosul divin. Iertați!

† Ce spun Biserica și Sf. Scriptură despre Sf. Cruce?

Nimeni nu-și imaginează Ortodoxia fără de Sfânta Cruce a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ba mai mult ca atât, creștinismul nu s-ar putea identifica pe sine însuși, fără de Crucea pe care a pățimit Domnul nostru. Însăși Sfânta Scriptură, prin gura Sfântului apostol Pavel strigă: „*Cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie, iar pentru noi, cei ce ne mântuim este puterea lui Dumnezeu*”. Dintre cei care au urât Crucea, cât și pe Cel răstignit pe ea, de-a lungul istoriei au fost, sunt și vor fi. Pentru noi, ortodocșii, semnul Sfintei Cruci este „*Semnul Fiului Omului*”, despre care ne vorbește cartea Apocalipsei.

† Când ne însemnăm cu Sfânta Cruce?

Orice rugăciune, orice lucru, orice mișcare din viața noastră trebuie să se înceapă cu Sfânta Cruce. Suntem însă datori ca să știm cum corect să ne însemnăm pe noi cu Crucea Domnului. Așadar, semnul Sfintei Cruci îl facem când:

- Ne trezim dimineața și dorim să începem ziua;
- Înainte și după masă;
- Înainte de a ieși din casă;
- La începerea și la sfârșirea oricărui lucru;
- Când trecem pe lângă o troiță sau pe lângă o biserică;
- Când ne simțim rău și cerem ajutorul lui Dumnezeu;
- Când mărturisim, înaintea lui Dumnezeu și a sectanților;
- Când intrăm în biserică și când ieșim, în timpul serviciului divin din biserică;
- Seara înainte și după rugăciunile de seară.

† Ce însemnăm cu Sfânta Cruce?

Este foarte bine și frumos când creștinii, din dragoste față de Dumnezeu, nu din fanatism, înseamnă cu semnul Sfintei Cruci:

- Bucatele care urmează să le mănânce;
- Drumul, înainte de plecare;
- Perna și pereții casei înainte de culcare, pe ei înșiși și pe copiii lor;

† Ce cuvinte rostim când ne însemnăm cu Sf. Cruce?

Rugăciunea pe care poate să o rostească creștinul atunci când înseamnă ceva cu semnul Sfintei Cruci este: „*Îngrădește-mă, acoperă-mă și mă păzește Doamne cu puterea Cinstitei și de Viață dătătoarei Crucii Tale, depărtând de la mine tot răul. Amin*” sau pur și simplu: „*În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin*”. Poate să se întâmple ca cineva din jur să întrebe, dacă cumva ne temem de vrăji? Să nu ne fie rușine. Să le explicăm că atunci când cineva dă ceva de pomană, iar cel ce primește săvârșește semnul Sf. Cruci o face nu pentru că se teme de vrăji, ci pentru ca lucrul dat, să fie primit: „*În numele Domnului*”.

Crucii Tale ne închinăm Stăpâne și Sfântă Învierea Ta o laudăm și o slăvim!

Iosif cel Nou, de la Partoș (n. 1568, Raguza Dalmației - d. 1656, Mănăstirea Partoș) este un sfânt român din calendarul creștin-ortodox, sărbătorit pe data de 15 septembrie. Născut Iacob și rămas orfan de mic, mama sa îl trimite să învețe carte la Ohrida, pe când avea 12 ani. La 15 ani intră la Mănăstire Adormirii Maicii Domnului, iar după cinci ani pleacă la muntele Athos, la Mănăstirea Pantocrator, unde este călugărit cu numele de Iosif. După o vreme s-a retras în sihăstrie, unde se spune că datorită virtuților sale creștinești primise de la Dumnezeu darul săvârșirii de minuni prin vindecarea bolilor. Ajungând cunoscut, iubit și respectat, Iosif a fost hirotonisit la muntele Athos și rânduit drept duhovnic al călugărilor de acolo. A trecut pe rând pe la mănăstirile Xiropotam, Vatoped, Hilandar și alte schituri și mănăstiri fiind, apoi, numit egumen la Mănăstirea Sfântul Ștefan din Adrianopole. Acolo a slujit șase ani, iar mai apoi a fost egumen la Mănăstirea Cutlumuș de la muntele Athos. Apoi s-a retras lângă Mănăstirea Vatopedu, însă a fost chemat de românii din Banat să le fie mitropolit. În 1650, de sărbătoarea Sfântului a fost hirotonit mitropolit al Banatului. A păstorit credincioșii din Banat timp de 3 ani. În această calitate a săvârșit alte minuni, printre care stingerea unui incendiu ce cuprinsese o parte a Timișoarei. „*Leșind din biserică cu Sfintele Taine în mâinile sale și rugându-se cu lacrimi, îndată a trimis Dumnezeu o ploaie puternică și s-a stins focul*”. În anul 1653, Iosif s-a retras la mănăstirea Partoș, unde a mai trăit încă trei ani, după cum glăsuiește despre aceasta o însemnare, făcută de mână în anul 1655, pe o carte care aparține mănăstirii Sângiorghe: „*Această carte este a Domnului Mitropolit Iosif al Timișoarei la anul 1655... care de bună voie a părăsit eparhia retrăgându-se în mănăstirea Partoș, unde a trăit câțiva ani și apoi s-a mutat la viața veșnică unde sfinții se odihnesc*”. La sfârșitul verii lui 1656 s-a mutat la Domnul la vârsta de 85 ani. Tradiția spune că în momentul adormirii sale clopotele mănăstirii au început să bată fără să le tragă cineva. Trupul mitropolitului a fost așezat într-un mormânt zidit în naosul bisericii mănăstirești, în dreptul ușii de intrare. La data de 28 februarie 1950 Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât trecerea în ceata sfinților a mitropolitului Iosif, stabilindu-se ca dată de cinstire a sfântului 15 septembrie a fiecărui an. Biserica Ortodoxă Română l-a canonizat pe Sfântul Ierarh Iosif cel Nou de la Partoș pe data de 7 octombrie 1956 când moaștele sale au fost aduse din mănăstirea Partoș și așezarea în catedrala metropolitană din Timișoara. Sfântul Iosif este considerat ocrotitorul Banatului.

PAROHIA
„Nașterea Maicii Domnului”
- PACEA -

Mulțumim tuturor enoriașilor, voluntarilor, ajutătorilor și miluitorilor pentru sprijinul acordat în organizarea și desfășurarea activităților și slujbelor de la hramul bisericii. Mulțumim și tuturor preoților pentru participare, slujire și cuvânt. Lăudând-o și cinstindu-o cu multă credință pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, vom primi mult ajutor în necazuri și ispite.

PAROH, Preot Marian Macuc